

PETR HIHLÁN – SCÉNÁŘ ROZHLASOVÉ REPORTÁŽE

Hudebník, cestovatel a dobrodruh Petr Hihlán...

My jsme si říkali takovej klub šilenců, protože jsme si řekli, pojedem třeba do Nepálu...

A tak jsme poznali různý kraje po světě v Jižní Americe, v Severní Americe, v Asii. A ty setkání s těma lidma byly úžasný.

Třeba nečekané setkání v bolivijském pralese:

Průvodce říká: hele, stop, stop, stop, to není normální tady. Tak jsme počkali a tam normálně přišel ozbrojený člověk se samopalem, se taky prosekával.

A jsme se dozvěděli, že to je právě člen tý Světly stezky, čili taková partyzánská skupina, která bojovala proti vládě, a tak jsme se s ním dali do řeči.

Tento příběh prožil Petr Hihlán, který se narodil v srpnu 1945 ve Dvoře Králové, relativně nedávno. Do Frýdlantu se přestěhoval už jako nemluvně a prožil zde celý život. Svá žákovská léta strávil vymýšlením nejrůznějších nezbedností.

Tak jsme tam prostě nalámali ty trojúhelníky, nacpali do tý trubky jakoby z toho staniolu, udělali jsme sirku, tam jsme udělali trysku z toho, malou sirku vytáhli, no a pak jsme to zahřívali dole, až to vevnitř chytlo, tak to vevnitř prostě „bum“, plyny prostě vyletěly tou tryskou ven a staniolová raketa prostě létala.

Nezbednostmi nešetřil ani při studiu vysoké školy v Liberci. Tubus na výkresy, do kterého se načerpal plyn, mohl totiž sloužit i k jiným než studijním účelům.

Pak se vzal mokrej, noviny se udělaly z toho, taková koule dělostřelecká, ta se nacpala do tý trubky, pak se vzala sirka a zapálila se u tý dírky, kde byl ten plyn. Ten samozřejmě explodoval, no a to byla prostě rána, papírová koule, mokrá, vyletěla z tý trubky, rozprskla se a takhle jsme po sobě střídali.

Období povinné vojenské služby jej zastihlo během pro Čechy tolik citlivého roku 1968. Svůj protest proti srpnové invazi vojsk Varšavské smlouvy vyjádřil způsobem originálním a nebezpečným.

No tak jsme přemejšleli, jak prostě dát najevo, že se nám to nelíbí, že tady je cizí vojsko, který nikdo nepozval. Tak jsme dostali takovej blbej nápad, že tam stály všude ty ruský transportéry a vevnitř seděli ruští vojáci. A tak nás napadlo: zajistíme ty dveře zvenku, nějakým klackem. Tak jsme tam našli nějakou větev, tak jsme ji tam takhle vrazili. Tak jsme vzali šutry velký, kameny a teď jsme začali do tý železný konstrukce bušit. Byl z toho velkej průser. Tady z toho byl ohromnej průser. Protože oni to považovali za napadení ruských vojáků.

Jejich velitel je ochránil také originálně: nechal je zavřít do civilní věznice Bory, kde se během vyšetřování incidentu asi týden skrývali.

Vzpomíná například na to, kterak mu jeden ostřílený vězeň vysvětloval, proč se cigarety neschovávají do kamen.

On říká: To, co je vidět, toho si nevšimnou. Tak to tam takhle vyskládali pod okno na ten šikmej parapet a oni to fakt neobjevili, fakt to neobjevili. A první, kam šli, bylo do kamen.

I když zážitky Petra Hihlána vypadají jako sbírka rošťáren, při ohlédnutí zpátky nám hlavně vzkazuje:

Využijte všech možností ke vzdělání, který vám tato doba umožňuje. Vzdělávejte se, pokud to jde.